

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

23 päivänä syyskuuta 2015*

Sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu — Polkumyynti — Tiettyjen Kiinasta peräisin olevien sitrushedelmävalmisteiden ja -säilykkeiden tuonti — Asetus (EY) N:o 1355/2008, jonka unionin tuomioistuin on todennut pätemättömäksi — Kantajalle asetuksen antamisen johdosta väitetysti aiheutunut vahinko — Vahingonkorvauskanne — Turvautuminen kaikkiin kansallisiin oikeussuojakeinoihin — Tutkittavaksi ottaminen — Oikeussäännön, jolla annetaan yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeinen rikkominen — Asetuksen (EY) N:o 384/96 2 artiklan 7 kohdan a alakohta (josta on tullut asetuksen (EY) N:o 1225/2009 2 artiklan 7 kohdan a alakohta) — Huolellisuusvelvoite — Syy-yhteys

Asiassa T-205/14,

I. Schroeder KG (GmbH & Co.), kotipaikka Hampuri (Saksa), edustajanaan asianajaja K. Landry,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään J.-P. Hix, avustajinaan aluksi asianajajat D. Geradin ja N. Tuominen, sittemmin Tuominen,

ja

Euroopan komissio, asiamiehinään T. Maxian Rusche ja R. Sauer,

vastaajina,

jossa on kyse vahingonkorvauskanteesta, jolla vaaditaan korvausta vahingosta, joka väitetysti aiheutui kantajalle tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien sitrushedelmävalmisteiden ja -säilykkeiden (mandariinien jne.) tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 18.12.2008 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1355/2008 (EUVL L 350, s. 35), joka todettiin pätemättömäksi 22.3.2012 annetulla tuomiolla GLS (C-338/10, Kok., EU:C:2012:158), antamisen vuoksi,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M.E. Martins Ribeiro sekä tuomarit S. Gervasoni (esittelevä tuomari) ja L. Madise,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Heeren,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.3.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 1 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä perusasetus) (asetus on korvattu polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51, oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22)), 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Muussa kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös yhteisöön, vietäessä käytetyn hinnan perusteella taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella, mukaan lukien samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti yhteisössä maksettu tai maksettava hinta, jota on tarvittaessa oikaistu kohtuullisella voittomarginaalilla.

Soveltuva kolmas maa, joka on markkinatalousmaa, valitaan hyväksyttävällä tavalla ottaen huomioon kaikki valintahetkellä käytettävissä olevat luotettavat tiedot. Myös määräajat otetaan huomioon ja tarvittaessa valitaan saman tutkimuksen kohteena oleva kolmas maa, joka on markkinatalousmaa.

Tutkimuksen osapuolille ilmoitetaan viipymättä tutkimuksen alkamisen jälkeen suunnitellusta kolmannesta maasta, joka on markkinatalousmaa, ja niillä on kymmenen päivää aikaa esittää huomautuksia.”

Asian tausta

- 2 Euroopan yhteisöjen komissio on julkaissut 20.10.2007 ilmoituksen tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien valmistettujen tai säilöttyjen sitrushedelmien (kuten mandariinien) tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta (EUVL C 246, s. 15).
- 3 Kantaja I. Schroeder KG (GmbH & Co.) pyysi 2.11.2007 komissiota sisällyttämään sen menettelyn aloittamisilmoituksessa tarkoitettuun itsenäisten tuojien otokseen.
- 4 Komissio antoi 4.7.2008 asetuksen (EY) N:o 642/2008 väliaikaisen polkumyynitullin käyttöönotosta tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien sitrushedelmävalmisteiden ja -säilykkeiden (mandariinien jne.) tuonnissa (EUVL L 178, s. 19).
- 5 Euroopan unionin neuvosto antoi 18.12.2008 asetuksen (EY) N:o 1355/2008 tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien sitrushedelmävalmisteiden ja -säilykkeiden (mandariinien jne.) tuontia koskevan lopullisen polkumyynitullin käyttöön ottamisesta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta (EUVL L 350, s. 35).
- 6 Kantaja maksoi tällä asetuksella vahvistetut polkumyynitullit omasta kyseisen tuotteen tuonnistaan ja väittää maksaneensa ne myös neljän muun tuojan välityksellä tapahtuneesta tuonnista (jäljempänä neljä muuta yhtiötä).

- 7 Unionin tuomioistuin on todennut 22.3.2012 antamallaan tuomiolla GLS (C-338/10, Kok., EU:C:2012:158, 36 kohta) asetuksen N:o 1355/2008 pätemättömäksi sillä perusteella, että komissio ja neuvosto eivät täyttäneet perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan (josta on tullut asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 7 kohdan a alakohta) vaatimuksia määrittäessään kyseessä olevan tuotteen normaaliarvon samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti unionissa maksettujen tai maksettavien hintojen perusteella toimimatta tarpeeksi huolellisesti normaaliarvon määrittämiseksi niiden hintojen perusteella, joita samasta tuotteesta käytetään sellaisessa kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa.
- 8 Kantaja ja neljä muuta yhtiötä vaativat asetuksen N:o 1355/2008 nojalla kannettujen tullien palauttamista edellä 7 kohdassa mainitun tuomion GLS (EU:C:2012:158) johdosta. Saksan päätullitoimipaikat palauttivat perusteettomasti kannetut tullit.
- 9 Kantaja ja neljä muuta yhtiötä vaativat myös yhtäältä Hamburg-Stadtin, Duisburgin ja Krefeldin (Saksa) päätullitoimipaikkoja maksamaan 0,5 prosentin kuukausittaista korkoa maksetuista polkumyynnitulleista näiden tullien maksupäivän ja niiden palauttamisen väliseltä ajanjaksolta. Asianomaiset päätullitoimipaikat hylkäsivät 8. ja 23.11., 18.12.2012 ja 3.4.2013 tekemillään päätöksillä nämä vaatimukset, jotka oli päivätty 6. ja 7.11.2012. Kantaja ja neljä muuta yhtiötä esittivät näitä hylkäämispäätöksiä koskevia oikaisuvaatimuksia. Kantaja täsmensi istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että kaikki nämä menettelyt oli lykätty odottaessa Finanzgericht Hamburgin (Hampurin veroasioita käsittelevä tuomioistuin) ratkaisua asiassa, jossa asianosaisina ovat Hüpeden & Co. (GmbH & Co.) KG ja tulliviranomaiset.
- 10 Kantaja vaati toisaalta 10.12.2013 päivätyillä kirjeillä neuvostolta ja komissiolta 345 644 euron vahingonkorvausta, joka vastasi niihin lainoihin liittyviä korkokustannuksia, jotka se oli joutunut ottamaan asetuksen N:o 1355/2008 johdosta. Nämä vaatimukset hylättiin neuvoston 31.1.2014 päivätyllä kirjeellä ja komission 14.2.2014 päivätyllä kirjeellä.
- 11 Komissio päätti lisäksi edellä 7 kohdassa mainitun tuomion GLS (EU:C:2012:158) antamisen jälkeen aloittaa uudelleen polkumyynnin vastaisen menettelyn niin, että tämä uudelleen aloittaminen koski ainoastaan kyseisen tuomion päätelmien täytäntöönpanoa. Tämän menettelyn jälkeen neuvosto antoi 18.2.2013 täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 158/2013 lopullisen polkumyynnitullin ottamisesta uudelleen käyttöön tiettyjen Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien sitruhedelmävalmisteiden ja -säilykkeiden (mandariinien jne.) tuonnissa (EUVL L 49, s. 29) 23.2.2013 lukien. Unionin tuomioistuimelle on esitetty kaksi tämän asetuksen pätevyyden arviointia koskevaa ennakkoratkaisukysymystä (yhdistetyt asiat C-283/14, CM Eurologistik ja C-284/14, GLS).

Asian käsittely ja asianosaisten vaatimukset

- 12 Kantaja nosti käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.3.2014 toimittamallaan kannekirjelmällä.
- 13 Komissio pyysi tämän menettelyn lykkäämistä yhtäältä siihen saakka, kunnes kansalliset viranomaiset ovat ratkaisseet lopullisesti edellä 9 kohdassa tarkoitettut oikaisuvaatimukset, sekä toisaalta ja toissijaisesti siihen saakka, kunnes unionin tuomioistuin on lausunut asetuksen N:o 158/2013 pätevyyttä koskevista ennakkoratkaisukysymyksistä, jotka on esitetty edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa C-283/14 ja C-284/14. Kantaja ja neuvosto eivät ole esittäneet vastaväitteitä näiden lykkäämispyyntöjen suhteen.
- 14 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- velvoittaa unionin maksamaan kantajalle vahingonkorvausta 345 644 euroa 8 prosentin vuotuisine korkoineen tuomion tiedoksiantamispäivästä alkaen tai toteamaan, että sillä on oikeus saada vahingonkorvausta
 - velvoittaa komission ja neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 15 Kantaja vaati istunnossa toissijaisesti unionin yleistä tuomioistuinta – kuten on merkitty istuntopöytäkirjaan – toteamaan tuomiolla ennen asian lopullista ratkaisemista, että sen kanne voidaan ottaa tutkittavaksi ja että neuvosto ja komissio olivat tehneet virheen, joka voi synnyttää unionille vastuun, ja sitten lykkäämään tätä menettelyä siihen saakka, kunnes on annettu lopullinen ratkaisu edellä 9 kohdassa mainitussa Finanzgericht Hamburgissa käytävässä menettelyssä.
- 16 Neuvosto ja komissio vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin
- jättää kanteen tutkimatta tai ainakin hylkää sen perusteettomana
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

- 17 Neuvosto ja komissio korostavat kirjelmässään, että käsiteltävä kanne on jätettävä tutkimatta, koska kantaja ei ole turvautunut kaikkiin kansallisiin oikeussuojakeinoihin, jotka mahdollistavat korvauksen saamisen väitetystä vahingosta.
- 18 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 268 artiklan ja SEUT 340 artiklan toisen kohdan mukaista vahingonkorvauskannetta on tarkasteltava EUT-sopimuksella käyttöön otettuun koko yksityisten oikeussubjektien oikeussuojajärjestelmään nähden. Tästä seuraa, että kun henkilö katsoo, että hänen oikeuksiaan on loukattu hänen lainvastaiseksi katsomansa unionin säädöksen sääntöjenmukaisella soveltamisella, ja kun näin yksinomaan unioni on vastuussa väitetyn vahingon aiheuttaneesta tapahtumasta, tällaisen vahingonkorvauskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä voi kuitenkin joissakin tapauksissa olla se, että on turvauduttu kaikkiin sisäisiin oikeussuojakeinoihin. Jotta asianlaita voisi olla näin, edellytyksenä on tällöin kuitenkin se, että näillä kansallisilla oikeussuojakeinoilla on myös tehokkaasti turvattava asianomaisten henkilöiden oikeussuoja ja mahdollistettava korvauksen saaminen väitetystä vahingosta (ks. tuomio 30.5.1989, Roquette frères v. komissio, 20/88, Kok., EU:C:1989:221, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 23.11.2004, Cantina sociale di Dolianova ym. v. komissio, T-166/98, Kok., EU:T:2004:337, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 19 Vaikka oletettaisiin, että vaatimusta turvautumisesta kaikkiin kansallisiin oikeussuojakeinoihin voitaisiin soveltaa käsiteltävässä asiassa, jota luonnehtivat kansalliset menettelyt, joilla pyritään siihen, että palautetuille polkumyöntitulleille maksettaisiin korkoa, ja tämä unionin tuomioistuimissa käsiteltävä vahingonkorvauskanne, jolla pyritään saamaan korvausta kyseisten tullien maksamisesta johtuvan maksukyvyn puutteen vuoksi otetuista lainoista maksetuista pankkikoroista aiheutuneesta vahingosta, ja riippumatta 18.9.2014 annetusta tuomiosta Holcim (Romania) v. komissio (T-317/12, Kok., valitus vireillä, EU:T:2014:782, 73–77 kohta), jossa on rajoitettu tutkimattajättämistapauksia, jotka johtuvat siitä, ettei ole turvauduttu kaikkiin käytettävissä olleisiin sisäisiin oikeussuojakeinoihin, on joka tapauksessa katsottava, että se, ettei kantaja ole turvautunut kaikkiin kansallisiin oikeussuojakeinoihin, ei voi johtaa sen kanteen tutkimatta jättämiseen.

- 20 Nimittäin sen, että on turvaututtu hallinnollisiin ja oikeudellisiin oikeussuojakeinoihin tai että niihin turvautuminen kansallisissa viranomaisissa on mahdollista käsiteltävässä asiassa, ei voida katsoa takaavan tehokkaalla tavalla kantajan oikeuksien suojaa edellä 18 kohdassa mieleen palautetussa oikeuskäytännössä tarkoitettussa merkityksessä, eikä näin ollen ollut välttämätöntä, että niihin kaikkiin oli turvaututtu, jotta käsiteltävän kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät.
- 21 Kun otetaan erityisesti huomioon se, että analyysi kansallisten oikeussuojakeinojen tehokkuudesta koskee välttämättä tulevaisuutta, ja koska kyseessä olevaan tutkimattajättämisperusteeseen voidaan määritelmän mukaan vedota sellaista kantajaa vastaan, joka ei ole turvautunut kaikkiin kansallisiin oikeussuojakeinoihin, unionin tuomioistuimet ovat hylänneet tällaisen väitteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisesta, jos sisäisten oikeussuojakeinojen tulos oli erittäin epävarma (tuomio 30.5.1984, Eximo Molkereierzeugnisse Handlungsgesellschaft v. komissio, 62/83, Kok., EU:C:1984:197, 15 kohta; ks. myös vastaavasti tuomio 26.2.1986, Krohn Import-Export v. komissio, 175/84, Kok., EU:C:1986:85, 28 kohta) tai jos näiden oikeussuojakeinojen käyttäminen oli ”liian vaikeaa” (edellä 18 kohdassa mainittu tuomio Cantina sociale di Dolianova ym. v. komissio, EU:T:2004:337, 117 kohta). Tästä seuraa, että kantajalle, jota vastaan vedotaan kaikkiin kansallisiin oikeussuojakeinoihin turvautumatta jättämiseen, asetettu todistustaakka ei voi ulottua pitemmälle kuin sellaisten seikkojen esittämiseen, jotka ovat omiaan herättämään vakavia epäilyjä kansallisten oikeussuojakeinojen takaaman suojan tehokkuudesta (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 26.10.1993, Caronna v. komissio, T-59/92, Kok., EU:T:1993:91, 35 kohta ja tuomio 9.3.2005, L v. komissio, T-254/02, Kok. H., EU:T:2005:88, 148 kohta).
- 22 Käsiteltävässä asiassa kantaja on kuitenkin esittänyt sellaisia seikkoja.
- 23 Kantaja on siten esittänyt yksityiskohtaisesti sovellettavat säännökset ja tuonut esiin sen tosiseikan, jonka neuvosto on sitä paitsi vahvistanut vastinekirjelmässään, että kyseiset säännökset eivät mahdollistaneet käsiteltävässä asiassa vaadittujen korkojen palauttamista.
- 24 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä yhteisön tullikoodeksi), 241 artiklassa, jota sovelletaan käsiteltävän asian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, kuten neuvosto ja komissio ovat istunnossa vahvistaneet, säädetään nimittäin seuraavaa:

”Tulliviranomaisten ei tarvitse maksaa korkoa palauttamilleen tuonti- tai vientitulleille eikä näitä tulleja maksettaessa mahdollisesti kannettavalle luottokorolle tai viivästyskorolle. Korkoa on kuitenkin maksettava, jos:

— palauttamista koskevasta hakemuksesta tehtyä päätöstä ei ole pantu täytäntöön kolmen kuukauden kuluessa sen tekemisestä,

— sitä edellytetään kansallisissa säännöksissä.

--”

- 25 Käsiteltävässä asiassa ei kuitenkaan ilmene mistään asiakirjasta eikä yksikään asianosainen väitä, ettei päätöstä, jolla palauttamisesta on määrätty, ole pantu täytäntöön yhteisön tullikoodeksin 241 artiklan ensimmäisen kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa säädetyssä määräajassa. Lisäksi kansallisessa säännöksessä, jota sovelletaan yhteisön tullikoodeksin 241 artiklan ensimmäisen kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettussa merkityksessä, eli Abgabenordnungin (Saksan yleisistä verosäännöksistä annettu) 236 §:ssä säädetään korkojen maksamisesta ainoastaan silloin, kun kyseessä olevien tullien palauttamisesta on määrätty kansallisen tuomioistuimen päätöksellä, mikä ei ole tilanne käsiteltävässä asiassa.

- 26 Kantaja on lisäksi toimittanut kannekirjelmän liitteenä ja vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen lähetetyssä kirjeessä kansallisten viranomaisten päätökset, joissa kaikissa on kieltäydytty myöntämästä vaadittuja korkoja edellisessä kohdassa mainittujen säännösten perusteella, sekä Finanzgericht Hamburgin neljännen jaoston puheenjohtajan 5.2.2015 päivätyn kirjeen, jossa vahvistetaan ensi arviolta tämä kieltäytyminen asiassa, jonka ilmoitetaan olevan ”pilottiasia” kansallisessa oikeusriidassa, joka koskee palautettuihin polkumyyntitulleihin liittyvien korkojen maksua (ks. edellä 9 kohta).
- 27 Kaikissa näissä päätöksissä on muun muassa katsottu, ettei 27.9.2012 annetussa tuomiosta Zuckerfabrik Jülich ym. (C-113/10, C-147/10 ja C-234/10, Kok., EU:C:2012:591, 65–67 kohta; ks. myös tuomio 18.4.2013, Irimie, C-565/11, Kok., EU:C:2013:250, 21 ja 22 kohta) vahvistettua ratkaisua voida soveltaa käsiteltävään asiaan. Tämän tuomion mukaan yksityisillä, joilla on oikeus saada takaisin rahamäärät, jotka on perusteettomasti maksettu pätemättömässä asetuksessa vahvistettuina sokerialan tuotantomaksuina, on oikeus saada niille myös korkoa (em. tuomio Zuckerfabrik Jülich ym., EU:C:2012:591, 67 kohta), ja unionin tuomioistuin on vahvistanut tällä alalla periaatteen, jonka mukaan jäsenvaltioilla on velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannettujen maksujen määrät korkoineen (em. tuomio Zuckerfabrik Jülich ym., EU:C:2012:591, 66 kohta).
- 28 Vaikka siis – kuten komissio korostaa – ei voida täysin sulkea pois, että kansallisten oikeussuojakeinojen käyttö voi edellä 27 kohdassa mainitun tuomion Zuckerfabrik Jülich ym. (EU:C:2012:591) perusteella johtaa vaadittujen korkojen maksamiseen, kantajan käsiteltävässä asiassa esittämät seikat riittävät aikaansaamaan vakavan epäilyn tällaisesta tuloksesta.
- 29 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kantaja on näyttänyt riittävällä tavalla toteen kansallisten oikeussuojakeinojen tehottomuuden ilman, että on tarpeen odottaa aloitettujen kansallisten menettelyjen päättymistä.
- 30 Näin ollen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista koskeva väite, joka perustuu siihen, ettei kaikkia kansallisia oikeussuojakeinoja ole käytetty, on hylättävä samoin kuin komission käsiteltävässä asiassa esittämä pyyntö menettelyn lykkäämisestä siihen, että edellä mainitut kansalliset menettelyt ovat päättyneet.

Kanteen asiasisältö

- 31 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unioni on SEUT 340 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetussa sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa elintensä lainvastaisesta menettelystä, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiallisesti syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. tuomio 19.4.2012, Artegoda v. komissio, C-221/10 P, Kok., EU:C:2012:216, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 16.5.2013, Gap granen & producten v. komissio, T-437/10, EU:T:2013:248, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Toimielinten menettelyn lainvastaisuus

- 32 Kantaja väittää, että edellä 7 kohdassa mainitusta tuomiosta GLS (EU:C:2012:158) ilmenee, että komissio ja neuvosto ovat laiminlyöneet huolenpitovelvollisuutensa ja loukanneet hyvän hallinnon periaatetta, koska ne eivät täyttäneet perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan vaatimuksia määrittäessään kyseessä olevan tuotteen normaaliarvon samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti unionissa maksettujen tai maksettavien hintojen perusteella toimimatta tarpeeksi huolellisesti normaaliarvon määrittämiseksi niiden hintojen perusteella, joita samasta tuotteesta käytetään sellaisessa kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa.

- 33 Unionin tuomioistuin on katsonut edellä 7 kohdassa mainitussa tuomiossaan GLS (EU:C:2012:158, 36 kohta), että koska komissio ja neuvosto olivat määrittäneet tarkasteltavana olevan tuotteen normaaliarvon samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti unionissa maksettujen tai maksettavien hintojen perusteella toimimatta tarpeeksi huolellisesti normaaliarvon määrittämiseksi niiden hintojen perusteella, joita samasta tuotteesta käytetään sellaisessa kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, ne eivät täyttäneet perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan vaatimuksia.
- 34 Kyseisestä tuomiosta ilmenee ensinnäkin, että asetuksen N:o 1355/2008 pätemättömyydestä ja siten väitetyistä lainvastaisesta toiminnasta käsiteltävässä asiassa ovat vastuussa sekä komissio, joka on vienyt läpi polkumyynnin vastaisen menettelyn ja antanut väliaikaisen polkumyyntiasetuksen, että neuvosto, joka on antanut lopullisen polkumyyntiasetuksen väliaikaisen asetuksen vahvistamisesta.
- 35 Siitä ilmenee toiseksi, että näitä molempia toimielimiä moititaan siitä, että ne ovat laiminlyöneet huolellisuusvelvollisuutensa, joka vastaa lähinnä huolenpitovelvollisuutta ja hyvän hallinnon periaatetta, joita kantaja väittää loukatun perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan säännösten, joissa vahvistetaan normaaliarvon laskentamenetelmä, soveltamisen yhteydessä.
- 36 Tältä osin on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan sellaisen oikeussäännön, jonka tarkoituksena on antaa yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeinen rikkominen mahdollistaa unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen ja että oikeussäännön riittävän ilmeisen rikkomisen olemassaolon arvioimiseksi on otettava huomioon harkintavalta, joka toimen antaneella toimielimellä on. Näin ollen silloin, kun toimielimillä on harkintavaltaa, ratkaiseva peruste, jotta riittävän ilmeistä unionin oikeuden rikkomista koskevan edellytyksen voidaan katsoa täyttyvän, on se, että kyseinen toimielin on selvästi ja vakavasti ylittänyt harkintavaltansa rajat. Sitä vastoin, jos kyseisellä toimielimellä on huomattavan vähän tai ei ollenkaan harkintavaltaa, jo pelkän unionin oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen (ks. tuomio 4.7.2000, Bergaderm ja Goupil v. komissio, C-352/98 P, Kok., EU:C:2000:361, 42–44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 2.3.2010, Arcelor v. parlamentti ja neuvosto, T-16/04, Kok., EU:T:2010:54, 141 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 37 Näin ollen on määritettävä ensin sen harkintavallan laajuus, joka toimielimillä oli perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan täytäntöönpanossa.

– Toimielinten harkintavalta

- 38 Toimielimillä olleen harkintavallan laajuuden osoittamiseksi on määritettävä ensin toiminta, josta näitä toimielimiä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan täytäntöönpanossa erityisesti moitittiin, ja käsiteltävässä asiassa lainvastaisuus, jonka perusteella asetus N:o 1355/2008 todettiin pätemättömäksi. Tällainen menettelytapa johtuu siitä, että säännöksen täytäntöönpano voi sisältää eri toimia, joiden osalta sen täytäntöönpanosta vastaavalla toimielimellä ei ole välttämättä samaa harkintavaltaa. Näin on asianlaita muun muassa sellaisten säännösten osalta, joilla säädetään tietyn arvon, kuten polkumyyntimarginaalin laskennassa normaaliarvon, laskentamenetelmästä (ks. analogisesta menettelytavasta tuontihinnan laskentamenetelmän osalta vilja-alalla edellä 31 kohdassa mainittu tuomio Gap granen & producten v. komissio, EU:T:2013:248, 30–41 kohta).
- 39 Käsiteltävässä asiassa, päinvastoin kuin kantaja väittää, lainvastaisuus, josta toimielimiä moititaan, ei muodostu siitä, että on valittu toissijainen laskentamenetelmä, joka perustuu unionissa käytettyihin hintoihin, sellaisen menetelmän sijasta, joka perustuu sellaisessa kolmannessa maassa käytettyihin hintoihin, joka on markkinatalousmaa; tällaisen valinnan osalta toimielimillä ei ollut lainkaan harkintavaltaa (ks. vastaavasti edellä 7 kohdassa mainittu tuomio GLS, EU:C:2012:158, 26 kohta ja julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus GLS, C-338/10, Kok., EU:C:2011:636, 97 kohta).

- 40 Komissiota ei myöskään moitita siitä, että se olisi jättänyt täysin tutkimatta Eurostatin toimittamat tiedot tarkasteltavan tuotteen normaaliarvoa laskettaessa, päinvastoin kuin kantaja on väittänyt istunnossa. Unionin tuomioistuin on nimittäin moittinut komissiota, kuten ilmenee edellä 7 kohdassa mainitusta tuomiosta GLS (EU:C:2012:158, 34–36 kohta; ks. myös edellä 39 kohdassa mainittu julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus GLS, EU:C:2011:636, 107–119 kohta), siitä, ettei se ole tutkinut riittävän huolellisesti Eurostatin tietoja, toisin sanoen, ettei se ole hyödyntänyt näitä tilastotietoja riittävästi eikä ole jatkanut kyseisten tietojen perusteella sellaisen kolmannen maan etsintää, joka on markkinatalousmaa.
- 41 Komissiolla on kuitenkin tässä suhteessa harkintavaltaa sekä analysoidessaan Eurostatin tietoja että päättäessään tutkimustensa jatkamisesta tämän analyysin perusteella.
- 42 Toimielinten harkintavaltaa Eurostatin tietojen tarkastelussa osoittaa yhtäältä se komission korostama seikka, että tiedot, jotka on kerätty sellaisen kolmannen maan, joka on markkinatalousmaa, määrittämiseksi perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tarkoitettussa merkityksessä, ovat väistämättä taloudellisia tietoja, jotka antavat aiheita monitahoisiin arviointeihin, kuten sen määrittäminen, onko kyseisessä maassa tarkasteltavan tuotteen tai samankaltaisen tuotteen tuotantoa ja mikä on sen laajuus (ks. vastaavasti tuomio 22.10.1991, Nölle, C-16/90, Kok., EU:C:1991:402, 11–17 kohta; tuomio 29.5.1997, Rotexchemie, C-26/96, Kok., EU:C:1997:261, 10 kohta ja tuomio 28.9.1995, Ferchimex v. neuvosto, T-164/94, Kok., EU:T:1995:173, 66 kohta).
- 43 Toisaalta sitä harkintavaltaa, joka toimielimillä on tutkimusten jatkamisessa ensimmäisten analyysien jälkeen, osoittavat perusasetuksen säännökset, joissa säädetään, että komissio määrittää kolmannen maan, joka on markkinatalousmaa, ottaen huomioon ”käytettävissä olevat luotettavat tiedot” (perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan toinen alakohta), ja annetaan sille samalla kertaa harkintavaltaa tietojen käytettävissäolon määrittämisessä, koska säädetyt tutkimuskeinot ovat valinnaisia ja niiden käyttö on käsiteltävässä asiassa erityisen vaikeaa, koska ne koskevat kolmansiin maihin liittyviä tietoja (perusasetuksen 6 artiklan 4 kohta), ja harkintavaltaa kerättyjen tietojen luotettavuuden määrittämisessä, koska niiden paikkansapitävyyden varmistaminen on suoritettava ainoastaan ”niin hyvin kuin mahdollista” (perusasetuksen 6 artiklan 8 kohta).
- 44 Näitä seikkoja ei saata kyseenalaiseksi unionin tuomioistuimen edellä 7 kohdassa mainitun tuomion GLS (EU:C:2012:158; ks. myös edellä 39 kohdassa mainittu julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus GLS, EU:C:2011:636, 101 ja 102 kohta) 32 kohdassa oleva toteamus, jonka mukaan komission on tutkittava viran puolesta kaikki saatavillaan olevat tiedot, sillä sen tehtävänä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä ei ole toimia välimiehenä, jonka toimivaltaan kuuluu ainoastaan asian ratkaiseminen osapuolten esittämien tietojen ja todisteiden perusteella. Unionin tuomioistuin on nimittäin tällä toteamuksella täsmentänyt ne ”käytettävissä olevien” tietojen lähteet, joihin komission oli perustettava analyysinsä ja jotka eivät rajoittuneet osapuolten esittämiin seikkoihin, eikä ole pyrkinyt rajoittamaan komission harkintavaltaa näistä lähteistä peräisin olevien tietojen käytettävissäolon määrittämisessä, ja näin on varsinkin, kun unionin tuomioistuin on viitannut edellä 7 kohdassa mainitun tuomion GLS (EU:C:2012:158) samassa kohdassa perusasetuksen 6 artiklan 4 kohdassa säädettyihin tutkimusvaltuuksiin.
- 45 Koska komissiolla on näin ollen käsiteltävässä asiassa harkintavaltaa, kantajan on näytettävä toteen, että tätä harkintavaltaa on käytetty selvästi ja vakavasti väärin, jotta unionille syntyisi vastuu.

– Toimielinten harkintavallan rajojen rikkominen selvällä ja vakavalla tavalla

- 46 Aluksi on täsmennettävä, että huolimattomuus on yksi niistä oikeuskäytännössä hyväksytyistä kriteereistä, joiden perusteella voidaan katsoa, että toimielimen tekemä sääntöjenvastaisuus tai virhe muodostaa riittävän ilmeisen unionin oikeuden rikkomisen (ks. edellä 31 kohdassa mainittu tuomio Gap granen & producten v. komissio, EU:T:2013:248, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tässä

yhteydessä huolellisuusvelvollisuutta käytetään ”ilmentämään” muun unionin oikeuden periaatteen tai säännön rikkomista. Sitä vastoin käsiteltävässä asiassa huolellisuusvelvollisuus muodostaa periaatteen, jota väitetään loukatun ja jonka loukkaamisen unionin tuomioistuin on todennut.

- 47 Oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että jotta huolellisuusvelvollisuuden laiminlyönti voitaisiin määritellä toimielimen harkintavallan rajojen rikkomiseksi selvällä ja vakavalla tavalla, huolellisuusvelvollisuuden on oltava täysin laiminlyöty eikä tästä velvollisuudesta johtuvien velvoitteiden pelkkä virheellinen arviointi riitä (ks. hyvän hallinnon periaatteesta ja huolenpitoperiaatteesta tuomio 18.9.1995, Nölle v. neuvosto ja komissio, T-167/94, Kok., EU:T:1995:169, 89 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 48 Näin ollen on määritettävä, kuuluuko komission toiminta käsiteltävässä asiassa huolellisuusvelvollisuudesta johtuvien velvoitteiden täydellisen laiminlyönnin vai ainoastaan näiden velvoitteiden laajuuden virheellisen arvioinnin piiriin.
- 49 Kuten edellä 40 kohdasta ilmenee, unionin tuomioistuin on todennut edellä 7 kohdassa mainitussa tuomiossaan GLS (EU:C:2012:158) asetuksen N:o 1355/2008 pätemättömäksi sen vuoksi, että komissio oli laiminlyönyt huolellisuusvelvollisuutensa, koska se ei ollut jatkanut tutkimuksiaan niiden Eurostatin tietojen perusteella, jotka koskivat tarkasteltavan tuotteen sellaisesta kolmannesta maasta, joka on markkinatalousmaa, peräisin olevaa tuontia unioniin.
- 50 Näin toimiessaan toimielimet eivät kuitenkaan laiminlyöneet täysin huolellisuusvelvollisuudesta johtuvia velvoitteitaan.
- 51 Vaikka asianomaiset osapuolet eivät ehdottaneet sellaista kolmatta maata, joka on markkinatalousmaa, komissio ei nimittäin laiminlyönyt tutkimustoimia tällaisten maiden etsimiseksi; tällainen laiminlyönti olisi muodostanut sen huolellisuusvelvollisuuden laiminlyönnin selvällä ja vakavalla tavalla (ks. analogisesti edellä 47 kohdassa mainittu tuomio Nölle v. neuvosto ja komissio, EU:T:1995:169, 88 kohta ja tuomio 16.9.2013, ATC ym. v. komissio, T-333/10, Kok., EU:T:2013:451, 88 ja 91 kohta).
- 52 Kuten asetuksen N:o 642/2008 johdanto-osan 40 perustelukappaleesta ilmenee ja kuten komissio on täsmentänyt istunnossa, komissio suoritti tutkimuksen viran puolesta polkumyynnin vastaisen menettelyn aikana. Kun tarkemmin sanoen otetaan huomioon se, että tämä menettely oli aloitettu espanjalaisen yhdistyksen tekemän kantelun johdosta, komissio pyysi Espanjan viranomaisia suorittamaan tarvittavat tarkastukset ja todentamiset sellaisten kolmansien maiden määrittämiseksi, jotka ovat markkinatalousmaita ja jotka vievät kyseessä olevaa tuotetta unioniin. Tämän tutkimuksen avulla komissio sai selville, että oli olemassa kaksi tarkasteltavan tuotteen thaimaalaista valmistajaa, joille se lähetti kyselylomakkeet.
- 53 Kuten julkisasiamies Bot on korostanut, komissiota ei voida moittia siitä, että se olisi tällä tavalla toimiessaan laiminlyönyt huolellisuusvelvollisuuden kyseisten kahden yrityksen osalta. Olosuhteet, joissa komissio esitti kyseisille yrityksille tiedusteluja, ja määräaika, jossa niitä kehoitettiin täyttämään lomake, olivat sellaisia, että näiden yritysten oli mahdollista niihin vastata, joten se, että ne jättivät vastaamatta, voidaan katsoa täysin kyseisten yritysten syyksi varsinkin, kun komissiolla ei ole käytössään mitään sellaisia keinoja kolmansien maiden yritysten painostamiseksi, joilla se voisi pakottaa tällaiset yritykset tekemään yhteistyötä (edellä 39 kohdassa mainittu julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus GLS, EU:C:2011:636, 115 ja 116 kohta).
- 54 Sitä vastoin komission olisi pitänyt sen jälkeen, kun kaksi thaimaalaista yritystä jätti vastaamatta, jatkaa tutkimuksiaan sitäkin suuremmalla syyllä, kun sillä oli tarvittava aika tehdä se, koska sen toimenpiteet kyseisissä yrityksissä olivat osoittautuneet epäonnistuneiksi joulukuussa 2007 ja väliaikainen asetus oli annettu heinäkuussa 2008. Koska komissio ei jatkanut tutkimuksiaan, se ei siten paneutunut asiaan vakavasti ja riittävästi (ks. vastaavasti edellä 7 kohdassa mainittu tuomio GLS, EU:C:2012:158,

34 kohta ja edellä 39 kohdassa mainittu julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus GLS, EU:C:2011:636, 117 ja 119 kohta; ks. myös analogisesti edellä 47 kohdassa mainittu tuomio Nölle v. neuvosto ja komissio, EU:T:1995:169, 88 kohta).

- 55 Komissio on tämän vuoksi arvioinut väärin huolellisuusvelvollisuudestaan johtuvien velvoitteiden laajuuden, mutta se ei ole täysin laiminlyönyt kyseisestä velvollisuudesta johtuvia velvoitteitaan.
- 56 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että käsiteltävässä asiassa ei voida moittia toimielimiä mistään sellaisesta toiminnasta tai toimenpiteistä, jotka olisivat omiaan johtamaan unionin vastuun syntymiseen.
- 57 Unionille ei siis voi syntyä vastuuta, koska vahingonkorvausvaatimuksen hylkäämiseksi on riittävää, että yksi tämän vastuun syntymisen kolmesta edellytyksestä ei täyty, eikä ole tarpeen tutkia, täyttyvätkö kaksi muuta edellytystä (tuomio 20.2.2002, Förde-Reederei v. neuvosto ja komissio, T-170/00, Kok., EU:T:2002:34, 37 kohta; ks. myös vastaavasti tuomio 15.9.1994, KYDEP v. neuvosto ja komissio, C-146/91, Kok., EU:C:1994:329, 81 kohta).
- 58 On kuitenkin tutkittava täydellisyyden vuoksi, onko väitetyn lainvastaisen toiminnan ja väitetysti aiheutuneen vahingon välillä riittävän suora ja varma syy-yhteys.

Virheen ja vahingon välinen syy-yhteys

- 59 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan väitetyn vahingon on oltava riittävän suorassa syy-yhteydessä moitittuun toimintaan nähden; tällaisen toiminnan on toisin sanoen oltava vahingon määräävä syy, koska korvausvelvollisuus ei ole niin laaja, että kaikki kaukaisetkin lainvastaisesta tilanteesta aiheutuneet vahingolliset seuraukset olisi korvattava (tuomio 4.10.1979, Dumortier ym. v. neuvosto, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 ja 45/79, Kok., EU:C:1979:223, 21 kohta; ks. myös tuomio 10.5.2006, Galileo International Technology ym. v. komissio, T-279/03, Kok., EU:T:2006:121, 130 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kantajan on näytettävä toteen, että moititun toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. tuomio 30.9.1998, Coldiretti ym. v. neuvosto ja komissio T-149/96, Kok., EU:T:1998:228, 101 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 60 Kantaja ei ole kuitenkaan käsiteltävässä asiassa näyttänyt toteen tällaista syy-yhteyttä.
- 61 Kantajan esittämien todisteiden perusteella ei nimittäin ole mahdollista osoittaa, että korot, jotka väitetysti muodostivat sen vahingon, vastasivat riidanalaisten polkumyyntitullien maksamisesta aiheutuneen maksukyvyyn puutteen johdosta otettuja lainoja.
- 62 Ainoassa esitetystä todisteesta, joka muodostaa kannekirjelmän liitteen A4, jonka otsikko on ”Luettelo aiheutuneista ylimääräisistä korkokuluista”, esitetään taulukon muodossa korkomäärät ajanjaksoittain (sarake, jonka otsikko on ”Gesamtzinsen”, toisin sanoen ”Korkojen kokonaismäärä”) ja täsmennetään korkokanta (sarake ”Zinssatz”) sekä määrät, joihin ne liittyvät (sarake ”Betrag”). Kuitenkin sen seikan lisäksi, että tässä liitteessä ei täsmennetä mitenkään näiden määrien luonnetta, lukuun ottamatta maininnan ”Verotuspäätös” (”Steuerbescheid”) sisältävää viittausta, jota seuraa numero, on korostettava, että kantaja on laatinut sen käsiteltävää kannetta varten, kuten se on vahvistanut istunnossa. Se ei voi näin ollen riittää sellaisenaan osoittamaan sitä tukevien ulkoisesta lähteestä peräisin olevien todisteiden tai muun virallisen asiakirjan puuttuessa väitettyä yhteyttä korkojen, lainojen ja perusteettomasti asetuksella N:o 1355/2008 asetettujen polkumyyntitullien välillä (ks. kantajan laatiman asiakirjan heikon todistusvoiman toteamisesta määräys 3.9.2014, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon v. komissio, T-261/12, EU:T:2014:755, 38 kohta).

- 63 Vaikka oletettaisiin, että kantajan vastauksen liitteet C2 ja C3 voitaisiin ottaa tutkittavaksi, vaikka ne on esitetty liian myöhään ilman perustetta tälle myöhästymiselle, myöskään niiden avulla ei voitaisi osoittaa väitettyä syy-yhteyttä.
- 64 Liitteen C2 sisältämät tiedot (pankkitiliotteet, tulliviranomaisten laatimat verotus- ja palautuspäätökset, kantajan ja neljän muun yhtiön esittämät tulli-ilmoitukset ja palautushakemukset) osoittavat tosin, että polkumyynnitullit sekä kyseessä olevat määrät on maksettu ja palautettu. Liite C3, joka sisältää kantajan pankin todistuksia, joissa palautetaan mieleen sen luottosopimusten pääasialliset ehdot (lainatut summat, korkoprosentit, korkomäärät, laina-aika), osoittaa lisäksi korkojen maksamisen. Lisäksi voidaan todeta analyysin päätteeksi, jonka on kuitenkin tehnyt vaikeaksi muun muassa liitteeseen C2 otettujen useiden asiakirjojen epäselvä esittäminen, että tietyt liitteessä C2 mainitut määrät tai tietyt yhteenlasketut määrät vastaavat tiettyjä summia, jotka on mainittu liitteessä A4 lainattuina summina, ja että liitteessä C3 olevat korot vastaavat liitteessä A4 mainittuja.
- 65 Kolmen kyseessä olevan liitteen yhdessä tarkastelun perusteella ei kuitenkaan voida sinänsä vahvistaa, että kantaja on ottanut lainoja perusteettomasti maksettujen polkumyynnitullien vuoksi eikä pelkästään rahoittaakseen yleisesti toimintaansa kyseessä olevista polkumyynnitulleista riippumatta. Yhtäältä on niin, kuten neuvosto on perustellusti korostanut istunnossa, että liitteistä C2 ja C3 ei ilmene mitään yhteyttä niiden välillä, koska lainatut summat, sellaisina kuin ne sisältyvät liitteeseen C3, ovat paljon suurempia summia kuin liitteestä C2 ilmenevät perusteettomasti maksettujen polkumyynnitullien määrät. Toisaalta liitteiden C2 ja C3 avulla voidaan enintään esittää todistusvoimaisia tietoja, sillä ne tulevat ulkoisista lähteistä ja/tai viralliseen muotoon laadituista asiakirjoista, jotka koskevat kyseessä olevien polkumyynnitullien määriä ja korkoja (ks. edellä 64 kohta), mutta ne eivät korvaa liitteen A4 riittämätöntä todistusvoimaa (ks. edellä 62 kohta) eivätkä siten riitä edes yhdistettyinä kyseiseen liitteeseen A4 osoittamaan yhteyttä perusteettomasti maksettujen polkumyynnitullien, otettujen lainojen ja vastaavien korkojen maksamisen välillä (ks. vastaavasti tuomio 1.2.2001, T. Port v. komissio, T-1/99, Kok., EU:T:2001:36, 72 ja 73 kohta).
- 66 Kantajan tarve ottaa edellä mainitut lainat riidanalaisten polkumyynnitullien vuoksi on sitäkin kyseenalaisempi, kun tämä on myöntänyt vastauksessaan, kuten neuvosto ja komissio ovat korostaneet, siirtäneensä kyseiset tullit asiakkaidensa maksettavaksi. Siten kantajan olisi korkeintaan ollut pakko turvautua lainaan ostojensa rahoittamiseksi odottaessaan tuotteidensa myyntiä ja polkumyynnitullien vastaavaa siirtämistä asiakkaidensa maksettavaksi, mutta sen ei ollut suinkaan pakko lainata kyseessä olevia summia paljon pitemmiksi laina-ajoiksi, jotka ilmenevät kannekirjelmän liitteestä A4, toisin sanoen ajanjaksoksi, joka ulottuu kyseisten polkumyynnitullien maksamisesta niiden palauttamiseen tulliviranomaisten toimesta. Sitä paitsi neuvosto on korostanut kantajan asiaa tältä osin kiistämättä, että kyseessä olevien polkumyynnitullien alainen toiminta edusti vain enintään 6:ta prosenttia polkumyynnin vastaisen tutkimuksen alaisten kantajan kaltaisten tuojien liikevaihdosta, minkä vuoksi oli epätodennäköistä, että riidanalaisten polkumyynnitullien maksamisesta johtuva maksukyvyyn puute olisi edellyttänyt – todisteiden ja jopa kantajan esittämien vastaväitteiden puuttuessa – turvautumista lainaan.
- 67 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, ettei kantaja ole näyttänyt toteen virheen ja vahingon, joihin vedotaan, välisen syy-yhteyden olemassaoloa.
- 68 Kyseinen unionin vastuun syntymisen edellytys ei näin ollen täyty eikä ole tarpeen lausua neuvoston ja komission väitteistä, jotka koskevat syy-yhteyden katkeamista kantajan huolimattoman toiminnan vuoksi ja riidanalaisten polkumyynnitullien ottamista uudelleen käyttöön asetuksella N:o 158/2013. Tästä seuraa myös, ettei ole syytä hyväksyä asian käsittelyn lykkäämistä tässä oikeusasteessa koskevaa komission pyyntöä, joka perustuu siihen, että kaksi asetuksen N:o 158/2013 pätevyyden arviointia koskevaa ennakkoratkaisukysymystä (yhdistetyt asiat C-283/14, CM Eurologistik ja C-284/14, GLS) on parhaillaan vireillä unionin tuomioistuimessa.

- 69 Käsiteltävä kanne on näin ollen hylättävä perusteettomana pääasiallisten ja toissijaisten vaatimustensa osalta ilman, että on syytä lausua yhtäältä väitteistä, joiden mukaan kanne olisi jätettävä osittain tutkimatta siltä osin kuin se koskee niihin luottoihin liittyviä korkoja, jotka on otettu neljän muun yhtiön välityksellä tapahtuneesta tuonnista suoritettujen polkumyöntitullien vuoksi, ja toisaalta menettelyn väärinkäyttöön perustuvasta tutkittavaksi ottamisen edellytyksen puuttumisesta siltä osin kuin kanteen tarkoituksena olisi todellisuudessa kansallisten tulliviranomaisten päätösten kumoaminen.

Oikeudenkäyntikulut

- 70 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on veloitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan lisäksi neuvoston ja komission oikeudenkäyntikulut niiden vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) I. Schroeder KG (GmbH & Co.) veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä syyskuuta 2015.

Allekirjoitukset